

Dacă volumul “Confesiunile unui cafegiu” (cartea anului în 2008!!!) are vreun merit, este acela de a prezenta, din interior, o imagine mai puțin cunoscută și needulcorată a sistemului comunist, reductibil, în cele din urmă, la lupte intestine între securiștii de rit nou și cei vechi pentru controlul absolut al puterii. Distincțiile, însă, rămân fundamental fluide, iar ceea ce ar putea apărea drept nou se poate transforma peste noapte în vechi, așa că partida internaționalistă, cea care a triumfat la Revoluție și a impus agenda “reformatoare”, a devenit nu peste foarte multă vreme vetustă și i s-a aplicat eticheta infamantă a naționalismului socialist.Ceea ce se pierde din vedere în analiza politică, de cele mai multe ori, este că personajele acestei drame nu au atașamente ideologice solide. Membri de bază ai unor organizații oligarhice, ei se reorientează după legile de fier ale oportunismului politic care, în cele din urmă, îi scoate la suprafață aproape întotdeauna pe cei mai răi, după cum a demonstrat, de pildă, Hayek.

Astfel, conflictele ascunse, purtate departe de ochii lumii, impun agenda publică, iar vinovații de ocazie sunt sacrificați pe altarul indignării populare, mai mult sau mai puțin induse. Mascarada procesului de la Târgoviște rămâne în continuare studiul de caz cel mai elocvent. Între timp, tehnicile s-au mai rafinat, dar strategia fundamentală, frica, rămâne în continuare nemodificată.

De 25 de ani, publicul este ținut într-o teamă perpetuă, chiar dacă fantoșele vânturate diferă în funcție de ”cristalizarea opinei publice”. Comuniștii, moșierii, ungurii, destrămarea țării după modelul iugoslav, din nou comuniștii, apoi mogulii, corupții și, în cele din urmă, rușii, au fost, fără să am pretenția de exhaustivitate, principalele marote agitate pentru consolidarea controlului asupra populației locale.

Conceptul de “Stat Profund” (deep state), impus de profesorul Peter Dale Scott , are meritul de a arunca o lumină decisivă pentru înțelegerea modului de funcționare a acestor procese și chiar a democrației. Ignorat la început, dacă nu ridiculizat, astăzi a devenit oarecum un termen comun în dezbaterea politică alternativă, fiind utilizat chiar și de publicații mainstream precum

New York Times, altfel reticente în a introduce explicații care se apropie prea mult de rădăcina răului.

În esență, “Statul Profund” se referă la o coaliție de grupuri din interiorul statului, ai cărei membri provin din serviciile secrete locale și străine, din Armată, poliție, sistemul judiciar, partide politice, corporații și mafie. Aceste grupuri difuze reprezintă, de fapt, guvernul permanent al unei țări, cel care impune agenda publică și politica națională, indiferent de figurile pasagere care ocupă prim-planul la un moment dat sau altul. Turcia, mai ales după incidentul Susurluk
și tentativa de asasinat asupra primului-ministru Bulent Ecevit, reprezintă modelul clasic de Stat Profund. Dar asta nu înseamnă că e un caz izolat. Președinte american Dwight Eisenhower a avertizat, în discursul său de adio, asupra “complexului militaro-industrial”, iar mai înainte, Woodrow Wilson a vorbit, la scurtă vreme după crearea Rezervelor Federale, despre modul în care statul american a devenit “unul din cele mai prost conduse, controlate și dominate state din lume civilizate, (…) condus prin constrângere de un grup redus de oameni dominanți”.
Cu alte cuvinte, ideea Statului Profund nu se reduce nicidecum la democrații nefuncționale, cum este Turcia, ci pare mai degrabă o trăsătură esențială a democrațiilor contemporane “mature” (vezi, de pildă, și cazurile Italiei sau Belgiei ).

Măsura în care situația din România poate fi explicată prin acest concept cred că este mai mult decât satisfăcătoare. De la mineriade și incidentele de la Târgu-Mureș, până la răpirea din Irak și campania anti-corupție, trecând prin triumful și decăderea antreprenoriatului autohton, există o amprentă specifică, recognoscibilă fără mari probleme în toate aceste instanțe nefericite.

Faptul că, în urma acestor evenimente, puterea statului asupra indivizilor a crescut din ce în ce mai mult, chiar dacă în moduri subtile, rămâne, în continuare, un criteriu indispensabil de identificare a Statului Profund, adică a oligarhiei.

Un exemplu relativ soft al acestei conlucrări din interiorul Statului Profund l-a reprezentat tentativa guvernului de a scădea abrupt taxele în viitorul Cod Fiscal. Atunci, o coaliție spontană compusă din bancheri centrali, instituții aflate în subordinea guvernului (Consiliul Fiscal), editorialiști (prea mulți pentru a-i enumera), instituții economice transnaționale (FMI), instituții politice transnaționale (Comisia Europeană), corporații, și-au dat mâna pentru a avertiza asupra pericolului de a lăsa populației mai mulți bani în buzunare. Un exemplu mai puțin plăcut îl reprezintă Legile Big Brother care au trecut luna trecută de Parlament, de societatea civilă și de dezbaterea publică, fără nicio opoziție serioasă.

În acest context, procesul Mineriadei și toate celelalte care vor urma nu vor îndeplini nicidecum un rol de purificare, ci doar vor furniza naivilor senzația că sistemul se destucturează, ca s-a făcut dreptate, că instituțiile statului funcționează, plus alte lozinci la modă. Sistemul doar își devorează nestingherit victimele, atât din interior, cât și din exterior. Însă, în fundal, are loc procesul de integrare completă a Statului Profund de la nivelul național la cel internațional, care înseamnă, printre multe altele, transformarea “elitelor” locale în vasale absolute și cedarea suveranității naționale (câtă a mai rămas) către organizații nealese precum Comisia Europeană (vezi, de pildă, recenta impunere de cotelor pentru imigranți). Este singura miză importantă în acest moment și tocmai de aceea toată lumea evită subiectul. În măsura în care îl înțelege.